

BIJBELSTUDIES

LEVEN & LIJDEN MET CHRISTUS
RON VAN DER SPOEL

BIJBELSTUDIE 2

KIJKEN MET 'NIEUWE' OGEN

Maar mijn dienaar Kaleb, die door een andere geest beziel was en Mij volkomen trouw is geweest, hem zal ik naar het land brengen waar hij geweest is, en zijn nakomelingen zullen het bezitten.

Numeri 14:24

Ieder mens is weleens bang, soms heel erg bang. Bang als je bedreigd wordt, bang voor natuurgeweld, bang voor ziekte of dood, bang voor de toekomst. Het is algemeen bekend dat er drie menselijke reacties zijn op angst of stress, namelijk vluchten, vechten of bevriezen. De meest natuurlijke van die drie zijn vluchten of bevriezen. Wie vlucht, ontwijkt het gevaar en de risico's en zoekt boven alles veiligheid. Wie bevriest, weet niet meer wat te doen en staat stokstijf van angst. De derde reactie is vechten, de aanval als de beste verdediging. Dan loop je op het gevaar af met een doel voor ogen en een plan om dat te bereiken, ook al weet je nooit van tevoren of dat ook gaat lukken. Het zijn totaal verschillende manieren van omgaan met angst en onzekerheid. Het zijn verschillende 'geesten', 'mindsets' om het even zo te noemen.

En zo spreekt God er ook over nadat de twaalf verspieters, die de grens met Kanaän waren overgestoken, weer terugkeren. Ze hebben nogal wat meegemaakt en gezien in dat beloofde land. Na jaren door de woestijn te hebben gelopen met de honderdduizenden mannen, vrouwen en kinderen die uit Egypte waren vertrokken, hebben ze eindelijk de grens van het beloofde land bereikt. Ze zetten hun

kamp op bij Kades, in de woestijn Paran en Mozes gebiedt twaalf mannen, één uit elke stam, om het land te gaan verkennen. Ze trekken er veertig dagen rond en zien een land dat vruchtbaar is en druipt van melk en honing. Maar ze zien ook grote ommuurde steden, reusachtige kerels (Enakieten) en een sterke bevolking. Tien van de twaalf verspieters staan nog te trillen op hun benen. Als het volk Israël hen ziet en hoort, beginnen ze te jammeren van angst en maken zich klaar om te vluchten: "Laten we een leider kiezen en teruggaan naar Egypte" (vers 4).

Maar Jozua en Kaleb staan er anders in. Zij hebben hetzelfde gevaar gezien, kennen dezelfde risico's, beseffen ook heel goed dat het menselijkerwijs gesproken onmogelijk is om de Kanaänieten te verslaan en te verjagen. Maar zij hebben een andere mindset, een andere manier van omgaan met angst en gevaar. We moeten niet vluchten, zeggen ze, maar vechten. Niet omdat ze stoer zijn of hun angst overschreeuwen, maar omdat ze op God vertrouwen: "Als de HEER ons goedgezind is, zal Hij ons erheen brengen en het ons geven. (...) Zij hebben niemand die hen beschermt en wij worden bijgestaan door de HEER. Wees dus niet bang voor hen" (vers 8, 9). Hun voorwaartse beweging richting het gevaar komt voort uit hun geloof in Gods kracht. Hij zal voor ons strijden en wij zullen binnengaan. Ze geloven God op Zijn woord, zoals Hij al die tijd in de woestijn ook al Zijn trouw en hulp had laten zien. Het is niet roekeloos om stappen te zetten die onverantwoord

lijken in menselijke ogen, die niet sporen met gezond verstand: mits we die stappen zetten met God, in Zijn opdracht, naar Zijn wil. Dan is het geen stoerheid, maar gehoorzaamheid!

Dat is ook precies de reden waarom Anne van der Bijl, de oprichter van Open Doors, in 1957 z'n Volkswagen Kever vol propte met Bijbels en naar de grens van Joegoslavië reed. Volkomen onverantwoord en levensgevaarlijk, maar ook een duidelijke roeping van God. Hij was niet stoer, hij was niet gek, hij was gehoorzaam. En na hem hebben talloze gelovigen soortgelijke acties gedaan om vervolgte christenen wereldwijd te helpen en te bemoedigen.

Diezelfde vervolgte christenen moeten op hun beurt ook bijna dagelijks risico's nemen. Als de geheime dienst ontdekt dat ze evangeliseren, worden ze gevangen genomen. Als de overheid weet dat je een gemeente leidt, word je als pastor opgepakt en gemarteld. Als je omgeving weet dat er in jouw huis een Bijbelstudie wordt gegeven, gooien ze keer op keer je ruiten in of steken ze je huis in brand. En toch gaan ze door, zoeken ze heel creatief naar manieren om bij elkaar te komen, om Bijbels te verspreiden of om het evangelie door te geven aan anderen. Niet stoer, reken maar dat ze vaak bang zijn, maar gehoorzaam.

Van ons wordt er in onze situatie vaak niet zo'n drastische stap gevraagd. Maar toch kun je voor keuzes komen te staan die moed vragen om stappen te zetten. Naar je burens of collega's, een keuze in een relatie, een keuze in je werk, een keuze die iedereen onlogisch vindt, maar die voor jou betekent dat je God gehoorzaamt. De natuurlijke neiging is om dit soort keuzes te ontwijken, ervoor te vluchten. Maar wie een 'andere geest' heeft, wie zich laat leiden door de Heilige Geest, die weet: "Wij worden bijgestaan door de Heer. Wees dus niet bang."

GESPREKSVRAGEN

1. Tien verspieters zien vooral de muren en de reuzen in Kanaän. Zie jij vooral de risico's, of geloof je in kansen die God geeft?
2. De 'andere geest' die volgens God in Kaleb is, is iets anders dan stoer geloof. Wat is het dan wel?
3. Ook Anne van der Bijl nam een sprong in het diepe en ging met Bijbels de grens over. Welke sprong zou jij eigenlijk moeten nemen, maar je aarzelt nog?